

ZA HRANICE LÁSKY

AUTORKA BESTSELLERU ČTVRTÉ KŘÍDLO

REBECCA
YARROS

FRAGMENT

Za hranice lásky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Yarros

Za hranice lásky

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZA HRANICE LÁSKY

REBECCA YARROS

PŘELOŽILA EVA BROŽOVÁ

FRAGMENT

Beyond What Is Given

Copyright © 2015 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Translation © Eva Brožová, 2025

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency
c/o Entangled Publishing, LLC.

Cover design © Bree Archer

Cover photography © mammoth/Getty Images

ISBN tištěné verze 978-80-253-7182-4

ISBN e-knihy 978-80-253-7184-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7188-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-253-7189-3 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

Brody, mé divošce.

*Jsi mojí třešničkou na dortu a tichým
posmrkáváním na konci dne.*

*Náš nejvzácnější poklad z Fort Ruckeru
není stříbrný odznak s křídly,
ale ty – náš malý zázrak se šedivýma očima.*

KAPITOLA PRVNÍ

Who the hell would be pounding on the door at 7:05 a.m.?

Three tiny knocks on my bedroom door echoed the
Jaký je přesně postup pro uložení tamponů v klučicí koupelně? Navíc v abnormálně čisté koupelně? No, teď je napůl moje, takže tenhle stav nevydrží dlouho. I led out, scanning through my iPod's

Několikrát jsem otevřela a zavřela dvířka skříňky, ale ta růžová krabička pořád trčela ven jako s..hnojšárivě růžová krabička. Neměla bych ty tampony dát někam jinam? Faktated řešíš místo pro tampony? Nechálab jsem dvířka zavřená a nejistě od skříňky odstoupila, jako bych tam narařčila úsvědčující důkazy nebo tak něco. I'd human ice sculptures were overrated, so Colorado at

Moje taštička na make-up ležela na levé straně umyvadla, ale odličovač vlas a spousta přípravků na vlasy, které potřebuju, a bych v jižanské vlhkosti zkrotila své neposlušné kůdny, zabíraty dáleko víc místa, než byl prostor na polici a jeden uvůlněný šuplík, které jsem dostala přidělené. Jo, v podstatě to křičelo: je tády holká,

buddy?" I asked.

Kašlu na to, teď tady bydlím taky a stejně tak i moje tampony... už celých dvanáct hodin. Zamířila jsem po chodbě ke svému pokoji a po špičkách prošla kolem dveří nového spolubydlícího, které byly přímo naproti mým. To, že jsem vzhůru ve tři čtvrtě na sedm, ještě neznamená, že musí být vzhůru taky. Neomalené probuzení by rozhodně pokazilo první dojem, což jsem nechtěla.

„Budíček!“ zahulákala Ember, než s jednou rukou za zády vpadla ke mně do pokoje. Ať už to byla moje nejlepší kamarádka, nebo ne, na tuhle ranní dobu vypadala až moc šťastně, zrůžovělá z alabamského slunce a věcí, které zahrnovaly jejího kluka Joshe, o nichž jsem rozhodně nechtěla nic vědět. A to přestože u něho teď tak trochu bydlím, spolu s jeho nejlepším kamarádem Jaggerem a tím dalším týpkem, jehož jméno si snad nikdy nezapamatuju. Tři kluci. Jedna holka. No, prostě trapné situace a *já*. Ember se rozhlédla po napůl vybalených krabicích. „Ty jo. Spala jsi vůbec?“

„Pár hodin.“ *Skoro vůbec.* „Probudíš kluky, jestli budeš takhle hulákat.“

„Prosím tě. Grayson sice přijel domů až pozdě večer, ale stejně si šli před půl hodinou všichni zaběhat. Proč myslíš, že jsem tak nabitá energií?“ Z jejího úsměvu jsem pochopila víc, než jsem chtěla.

Grayson. To je ono. „Už odešli? Musí být napůl nindžové, vůbec jsem je neslyšela. Ale pokud jde o vás dva? Šílený!“ *A důvod k závisti.*

Místo odpovědi se rozesmála a podala mi tašku, kterou měla za zády. „Vítej v Alabamě!“

„Bydlíš v Tennessee.“

„Hele, jako částečná Alabamka... nebo jak se to říká, tě můžu přivítat. A teď se podívej na dárek.“ Zatřásla stříbrnou dárkovou taškou.

Vzala jsem si ji, odhodila červený hedvábný papír na hromadu prázdných krabic a zvedla do vzduchu kaštanově hnědé tričko s výstřihem do věčka, které mělo na prsou nápis TROY. Okamžitě jsem se usmála. „Je skvělý, díky!“ Už tak dlouho jsem se necítila šťastná, že jsem ten pocit skoro ani nepoznala.

„Nový začátek. Nová škola. Nový triko.“ S úsměvem mě objala. „Vím, že ti škola začíná až za pár týdnů, ale připadalo mi, že bych ti ho měla dát už dneska.“

„Díky. Vážně. Kdybys mi neřekla, abych se přihlásila na Troyu, nebo mi tu Jagger nenabídl bydlení, nebo mi Josh nepomohl sbalit všechny ty krámy...“

„Od toho jsme tady. Jo! Málem bych zapomněla.“ Vytáhla z kapsy pyžama kousek papíru. „Heslo k wifině. Vím, že za chvíli máte s mámou rande po skypu. Dáš si kafe?“

„Jasně, že jo. Co je to vůbec za otázku?“

Beze slova se otočila a vyšla na chodbu.

Když jsem otevřela notebook, v zrcadle toaletního stolku se odrazil znak jablka. Připojila jsem se k wifině. „Piloti. Jak jinak,“ zamumlala jsem se smíchem a přihlásila se na skype s třiminutovým předstihem.

Už na mě čekala.

Ozvalo se vyzvánění a pár vteřin poté, co jsem hovor přijala, se na monitoru objevil mámin obličej. Rozepnula si maskáčovou bundu a pověsila ji na opěradlo, takže zůstala jen v hnědém triku. Vypadala unaveně.

„Samantho, zlato. Jak se máš?“ zeptala se s matným úsměvem. Zdi jejího pokoje v Afghánistánu byly holé až na zarámovanou fotku z mojí maturity.

„Dobře.“ Opřela jsem notebook o zrcadlo. „Napůl vybalená. A co ty?“

„Mám za sebou náročný den, ale držím se – Co to máš proboha na sobě?“

Podívala jsem se na sebe a pak zpátky na ni. „No... pyžamo?“ Nosila jsem outfity, vedle kterých působily tyhle kraťasy a tílko naprosto cudně.

„Taková pyžama nemůžeš nosit, když bydlíš s kluky. Kup si nějaké pořádné.“

„Nebo bych si mohla rovnou pořídit burku nebo pás cudnosti, mami.“

Vrhla na mě *ten pohled*. „Nebuď hubatá. Jen ti radím, abys nechodila polonahá.“

„Ano, madam,“ odpověděla jsem zpěvavě.

„Samantho.“

Povzdechla jsem si. „Dneska si ho koupím, mami, ale máš šíleně předpotopní názory.“

„Udělej to kvůli mně, ano? Už tak jsem nervózní, že bydlíš s kluky v nějakém zapadákově v Alabamě, kde chceš studovat.“

„No, na tuhle školu mě aspoň přijali, na rozdíl od dvaceti ostatních, kam jsem se hlásila.“ Přejela jsem prsty po stříbrném nápise na novém triku.

„A kdo za to může?“ vyštěkla.

„Myslíš, že to nevím? Dělán všechno pro to, abych ten průšvih napravila. Nastoupila jsem na *opravdovou* vysokou, jak jsi chtěla, postavila jsem se na vlastní nohy a dneska si půjdu shánět práci. Nemůžu se vrátit v čase a ten loňský rok změnit.“ *Udělal bych to, kdyby to šlo*. Celý život něčeho lituju. „Možná, že když budu mít

dobry známky, vrátím se na jaře zpátky na Coloradskou univerzitu.“
Jestli se jim dokážu podívat do očí.

S povzdechem si zabořila obličej do dlaní. „Promiň. Mrzí mě, že si tím procházíš, když jsem pryč.“

„Nepotřebuju, abys mě zachraňovala, mami. Jenom abys mi věřila.“ Aspoň trochu. Trošičku.

„Možná jsem ti věřila až moc.“ Někdo u ní zaklepal na dveře. „Dále,“ řekla a okamžitě se na židli napřímila. Už dávno jsem zjistila, že jsou v ní dvě osoby, moje máma a –

„Plukovnice Fitzgeraldová?“ Do dveří nakoukla neidentifikovatelná postava.

Jo, přesně *tahle*, plukovnice Fitzgeraldová, mámino alter ego.

„Kapitáne, mluvím s dcerou. Nemůže to počkat?“

„Nemůže, madam, bohužel.“

„Hned za vámi přijdu.“

S omluvným úsměvem se ke mně otočila. „Samantho, moc mě to –“

„Mrzí,“ dokončila jsem s předstíraným úsměvem. „Já vím, mami. Povinnost volá. Zítřka ve stejnou dobu? Určitě by tě zajímalo, jaký přednášky jsem si vybrala.“

„To by šlo, zlato. Jsem na tebe tak pyšná, že ses zase dala dohromady. Musím jít.“

„Měj se.“ Zamávala jsem a zmáčkla červené tlačítko, které náš rozhovor ukončilo. I když mě občas doháněla k šílenství, vždycky jsme měly jenom jedna druhou. Při mé výchově si prošla peklem, a k tomu si zvládla vybudovat kariéru v armádě. Odjakživa vzhlížela k Marcellite Harrisové, první Afroameričance, která dosáhla hodnosti generálmajor. Měla jsem pocit, že ji jednou trumfne jako generálporučík.

Pokud jí nebudu stát v cestě.

Ozvalo se upozornění na mail, který se aktualizoval potom, co jsem byla čtyřadvacet hodin off-line. Projela jsem nákupní nabídky a pár soukromých mailů, než jsem uviděla jeden z Apoole@gmail.com s předmětem „Jaký bylo stěhování“. Ze zvědavosti jsem na něj klikla a zalapala po dechu.

JE FUK, DO JAKÝHO STÁTU SE PŘESTĚHUJEŠ. POŘÁD JSI KURVA.

Mail jsem hned smazala a prudce zaklapla notebook. Srdce mi zběsile bušilo. Kam až musím odjet, abych před tím utekla? Člověk by si myslel, že po těch posledních devatenácti případech se poučím a přestanu otevírat neznámé maily. Dokonce jsem si vytvořila novou mailovou adresu, ale pak mi začaly chodit i tam.

Vytěsnila jsem to, nebo se o to aspoň snažila. Nový den. Nový začátek. Nová škola. Jak řekla Ember. Měla by stejný pocit, kdyby věděla, co jsem provedla? Neřekla jsem to ani mámě, prostě jsem to svedla na špatné známky. Některé věci jsou moc hnusné na to, aby vyšly na světlo.

Když jsem scházela po schodech do kuchyně, dřevěná podlaha mě studila do nohou. Za posuvnými skleněnými dveřmi to vypadalo na hezké, chladné ráno, ale už jsem stihla zjistit, že v květnu na jihu Alabamy moc chladno nebývá. Už teď bylo určitě horko a bude ještě větší.

Po kávě nebo Ember nebylo ani stopy, ale na stole ležel vzkaz: *Zdá se, že klukům došlo kafe, jen si to představ. Skočím pro něj a hned se vrátím. Doufám, že sis s mámou fajn pokecala.*

V tu chvíli mě začala bolet hlava, jako by reagovala na to, že jsem jí odepřela kofein, na kterém byla těžce závislá. Promnula

jsem si spánky a pomalu otvírala kuchyňské skříňky, abych zjistila, kde co je.

Všechno bylo vypulírované jako koupelna, než jsem se nastěhovala, úzkostlivě čisté a dokonale srovnané. Nedokázala jsem si vybavit, jestli Josh nebo Jagger byli někdy takhle pořádní. Otevřela jsem druhou horní skříňku za dřezem a uviděla šálky na kávu a o dvě police výš krabici s kapslemi do kávovaru.

„Proboha,“ zamumlala jsem, vytáhla se na špičky, ale stěží jsem se dotkla spodku police. Do háje. Nedosáhnu tam. Přisunula jsem si židli a opřela ji opěradlem o linku. Sakra, proč ty skříňky sahají až ke stropu? Kdo tam podle nich bude dávat nádobí? Kobe Bryant?

Fajn, není to tak vysoko. To zvládnu. Pomalu jsem položila obě kolena na žulovou desku a zašátrala nad sebou, ale pořád jsem na kapsle nedosáhla. Odsunula jsem odkapávač, na kterém osychalo pár hrnků, opatrně se na lince postavila a sevřela dělicí stěnu skříňek tak pevně, že se mi její hrany otiskly do dlaně.

Zatímco jsem se jednou rukou křečovitě držela, druhou jsem natáhla nahoru a popadla krabici. „Mám tě!“ *Ha! Sleduj, Kobe.*

„Co si sakra myslíš, že děláš?“

Trhla jsem sebou, ale podařilo se mi udržet balanc. *Šikovná holka.* „Beru si kafe?“ Stál kousek ode mě, byl celý zpocený a mohutné, holé paže měl zkřížené přes ještě větší hrudník. Do hajzlu. Co ten kluk dělá? Chodí před snídaní krmit krávy a pak je jí? Když jsem zvedla oči od těch vypracovaných, lesklých svalů k jeho obličejí, zatočila se mi hlava. Možná by pomohlo, kdybych dýchala.

Měl ostře řezanou čelist, stejně silnou jako zbytek těla a ty rty... no, kdyby nebyly stažené, jako by ochutnal něco kyselého, určitě by mě taky uchvátily. Rovný římský nos, ale ty oči... Byly podezíravě

přimhouřené a jejich břidlicově šedá barva se do mě zařezávala skrz naskrz. Ještě nikdy jsem takové oči neviděla, tak hypnotizující a zároveň tak vážné.

Zamával mi rukou před obličejem a potřásl hlavou. Sakra. Mluvil celou tu dobu, co jsem na něj zírala. „Přísahám, že mu rozdrťm lebku. Hele, sice nevím, kdo jsi, ale vím, že tu nemáš co dělat.“

„Cože?“ Couvla jsem k odkapávači.

„Který z nich to je? Protože *oba* mají holku. Skvělou holku, která si něco takového nezaslouží, takže *který z nich to je?*“

Na širokém krku mu vystoupily žíly.

„Nechápu, o čem to mluvíš.“ Byl sexy, ale možná trochu cvok?

„Jagger, nebo Josh? Který z nich si tě sem přivedl?“

Zamračila jsem se. „Oba?“ Něco bylo špatně.

„Ty spíš s oběma?“ Hlas se mu odrazil od dlažby a projel mi rovnou do srdce.

Škubla jsem hlavou, jako by mi jednu vrazil. „Jak tě to napadlo?“ Přitiskla jsem si krabici s kapslemi k hrudníku, jako bych snad měla slovo *kurva* vytetované na prsou nebo tak něco.

„V sedm ráno šmejdíš polonahá u mě v kuchyni.“ *U mě v kuchyni*, ty oči... tohle je určitě Grayson. Do pytle, copak Josh nemůže mít žádné ošklivé kamarády? Kůže mě pálila v místě, kde se mě dotkl očima, ale pak je zavřel a zhluboka se nadechl. „Aspoň bys na sebe mohla něco hodit. Bydlí tu lidi.“

Krev se mi nahrnula do obličejů. Díkybohu, že mám tmavou pleť. „Jo. Lidi jako já!“ Sevřel se mi hrudník.

„Co –“

„Proč si myslíš, že s nimi spím? Protože jsem v neděli ráno u tebe v kuchyni? Něco ti řeknu. Je mi ukradený, jestli si myslíš, kdovíjak

nejši sexy –“ Zahrozila jsem prstem, pustila se skříňky a couvla o další krok. „Ale o mně si žádný domněnky dělat nebudeš!“

„Hej, Grayson –“ zavolal Jagger, když vešel do kuchyně, a já se otočila.

Noha mi uklouzla v loužičce vody a já se s vyjeknutím skácela. Kolenem jsem narazila do žulové desky, ztratila rovnováhu... a zřítila se přímo na Graysona. Beze slova mě chytil, jednu ruku mi strčil pod kolena a druhou mi podepřel záda. Naše oči se střetly a zlost z mě okamžitě vyprchala. *Ne. Neopovažuj se.*

Povytáhl jedno dokonalé tmavé obočí.

„Co?“ vypálila jsem na něj z pudu sebezáchovy. „Jestli ode mě čekáš poděkování, tak to nedostaneš. Ne, když jsi o mně právě řekl, že jsem děvka.“

„Tohle slovo jsem nepoužil!“ namítl ohromeně. Jo. Měla jsem pravdu. Ty rty byly plné, měkké a až moc blízko mých.

Jagger se rozesmál. „No, mám radost, že už jste se seznámili.“

„O co tady jde?“ zeptal se Grayson naštvaně.

„Chtěl by vědět, co sakra dělám v jeho domě a se kterým z vás spím,“ vysvětlila jsem Jaggerovi.

Jagger se zakousl do jablka, polknul a pak se pobaveně zazubil. „S kým spíš? Neblázní, Grayson. Tohle je Sam, naše nová spolubydlící.“

Ještě že jsem na to byla připravená, protože mě Grayson bez varování pustil.

„Sam je kluk,“ pronesl pomalu.

„Já teda kluk rozhodně nejsem.“ Přidržel mě za boky, abych neupadla, a pak skoro utekl za stůl, jako by mě chtěl zastavit židlí. Prostě cvok.

„Očividně,“ opáčil a zíral na mě těma stříbrnýma očima, jako bych mu naháněla hrůzu.

„Čemu se tak divíš?“ Odfoukla jsem si z očí zatoulanou kudrnu. *Proboha*. Co když mě tu nechce? Nechá mě tu Jagger bydlet?

„Neřekl jsi, že Sam je holka,“ vyčetl Jaggerovi.

Jagger se znovu zakousl do jablka. „Kámo, Sam je odjakživa holka. Tvrdil jsi, že je to v pohodě.“

Grayson vytáhl mobil a projel zprávy. „Tak poslouchej: *Nebude ti vadit, když si ten volný pokoj vezme Sam? Známe se z Colorada a Josh s tím souhlasí.*“

Odesla jsem svoje drahocenné kapsle ke kávovaru. Jestli mám tyhle kecy přežít, určitě budu potřebovat kafe. „Jo, jsem Sam neboli *Samantha* a znám se s klukama z Colorada.“

„A jsi holka.“

S úsměvem jsem naklonila hlavu na stranu. „Už to tak vypadá.“

„Nespíš ani s jedním z nich.“

„Ne.“

Zavřel ty úžasné oči, a než je znovu otevřel, zhluboka se nadechl. „*Samantho*, moc mě mrzí, že jsem si myslel...“

A hele, umí se omlu –

„Ale bylo by fajn, kdybys na sebe něco hodila.“

Tolik o jeho upjatosti. S přikývnutím stiskl ty krásné rty, zamířil ke vstupním dveřím a cestou zamumlal něco o posilovně.

„Co to do něj sakra vjelo?“

Jagger se zazubil. „Nemám ponětí, ale ještě nikdy jsem ho neviděl tak vytočenýho, a to s ním bydlím skoro rok. Dobrá práce, Sam.“

„To není poklona.“ Dala jsem si do kávy lžičku cukru. „Musím si koupit med. A řekni prosím, že máte smetanu.“

„Ember sem jezdí každý druhý víkend,“ odpověděl, protáhl se kolem mě k ledničce a podal mi lahvičku smetany Amaretto.

„Díkybohu za maličkosti.“

„Malý a blond,“ utrousil a mrknul na mě. „Přesně takový ženský mám rád. Jo, včera ti přišel dopis. Nechal jsem ho na stolku v hale. Chovej se tu jako doma a vítěj v Alabamě, Sam.“

Poplácal mě po zádech a odešel. Se šálkem v ruce jsem zamířila ke vstupním dveřím. Na naleštěném stolku ležel dopis z Troyské univerzity adresovaný Samantě Fitzgeraldové.

Když jsem roztrhla obálku, hlasitě jsem sykla, protože jsem si rozřízla kůži na palci. Strčila jsem si ho do pusy, položila šálek na stůl a volnou rukou vytáhla dopis. Nedočkavě jsem ho rozložila. Tohle byl můj nový začátek. Tohle byla moje naděje.

„Vážená slečno Fitzgeraldová,“ začala jsem číst. Pak jsem se zarazila.

Ne. Ne. Ne.

Jak to? Přijali mě. Slibovali, že budu moct začít s čistým štítem, že moje výsledky z minulého trimestru nejsou důležité. Nejdřív mě čeká zkušební období a v případě, že si během prvního trimestru povedu dobře, budu moct ve studiu pokračovat.

„Sam?“ zeptala se Ember, která stála přede mnou se dvěma kelímky kávy. Vůbec jsem ji neslyšela přicházet. „Děje se něco?“

Zklamání bolelo jako čert. Ne, počkat, bolet mě palec. „Do hajzlu.“ Zmáčkla jsem kůži, roztáhla říznutí a skoro se rozesmála, když jsem zjistila, že nekrvácí. Všechno, co takhle příšerně bolí, by aspoň mělo být vidět.

Podobně jako ty poslední dva roky a půl, které jsem promarnila na vysoké.

REBECCA YARROS

Hlas se mi netřásl ani v něm nebyly žádné emoce. Byl stejně otupělý jako já. „Po dalším důkladném přezkoumání vaší žádosti vám musíme s lítostí oznámit, že vaše přijetí ke studiu na Troyské univerzitě není možné.“

Je fuk, do jakýho státu se přestěhuješ. Pořád jsi kurva.

KAPITOLA DRUHÁ

Sam

„Sam? Pusť mě dovnitř.“ Ember mi snad po sté zatukala na dveře.

„Běž pryč,“ odpověděla jsem s hlavou mezi kolena, zatímco jsem se opírala o postel. *Nádech. Výdech. To přejde. Musí.*

„Na to zapomeň!“ zavolala přes dveře. „Pusť mě dovnitř.“

Pustit ji dovnitř? Kam? Do toho chaosu, který jsem si udělala ze života? Další odmítnutí. Další šance... ztracená. Bože, co když to byla moje *poslední* šance? *Opravdu* poslední. Co když je tohle konec? Žádná škola mě nepřijme, ne když mám v záznamech ten obrovský škraloup. Všechny pečlivě promyšlené plány, sny... jsou pryč. Zase.

Třeba jsem si to zasloužila za to, co jsem provedla.

Zvedl se mi žaludek a pusu jsem měla najednou plnou slin.

Prudce jsem vyskočila, rozrazila dveře a přitom cestou do koupelny málem zakopla o Ember. Svezla jsem se na kolena na předložku

a ohnula se nad záchodem těsně předtím, než ze mě vyletěla ta trocha kafe, kterou se mi podařilo vypít.

Ember mi odhrnula z obličejě pramínek vlasů, zatímco jsem nasucho dávala, ale ta bolest nebyla nic ve srovnání s tím, jak mě bolelo srdce.

„Na,“ zašeptala, když jsem spláchla, a podala mi skleničku s vodou.

S očima upřenýma na sklenici jsem si lokla vody a vyplivla ji.

„Proto jsi tak zhubla?“ zeptala se, když jsme si sedly na podlahu a opřely se zády o sprchový kout.

„Já jsem ne –“ Umlčela mě pohledem. „V poslední době to bylo těžký,“ přiznala jsem.

„Od třinácti jsi moje nejlepší kamarádka, Sam. Chci ti pomoci.“ Vzala mě za ruku a stiskla ji.

Ta ironie osudu mě skoro pobavila. Neřekla jsem o tom ani svojí nejlepší kamarádce, a teď tu je a snaží se mi pomoci. Ale co až se to dozví? Ne. Ember by to nepochopila. Plánovala si dopředu každý detail svého života a měla pod kontrolou každou situaci, v níž se ocitla. Ember byla zodpovědná.

Na rozdíl ode mě.

Zasunula jsem další cihlu do zdi, kterou jsem mezi námi budovala, a přinutila se k úsměvu. „S tím mi fakt nepomůžeš, Ember. Tohle si musím vyřešit sama.“

„Co budeš dělat? Chceš se vrátit do Nashvillu? Můžeš zůstat u mě, dokud tvoje máma nepřijede domů.“

Do háje, co řeknu mámě? Když se mi znovu zvedl žaludek, prodýchala jsem nutkání zvracet a připomněla svému tělu, že to právě udělalo, díky moc.

Bude mi kázat. Bude mě kritizovat. Bude zklamaná. A kdyby se to dozvěděla? Řekla by: „Já ti to říkala.“ A měla by pravdu.

K čertu s tím.

„Ne. Zůstanu,“ prohlásila jsem s větším přesvědčením, než jsem cítila. „Zůstanu tady.“ *Snažíš se přesvědčit Ember, nebo sebe?*

„Fakt?“ Naklonila hlavu na stranu.

„Najdu si brigádu, přes léto budu pracovat a dál se hlásit na školy.“ *A dál otevírat odmítavé dopisy.*

„Fajn.“

„Je tady spousta míst, kde si můžu najít práci, a se slušným posudkem budu mít třeba větší šanci vrátit se na dobrou školu.“ Slova ze mě proudila stále rychleji, jako by mi zvracel mozek, když žaludek nemohl.

„Fajn.“ Pomalu přikývla.

„No, to zní jako plán. Práce. Hlásit se na školy. Někam se dostat. Dát si život do pořádku.“

„Fajn...“

„Mohla bys s tím *fajn* přestat?“ vyštěkla jsem. „Není to fajn. Je to průser, ale nic lepšího udělat nemůžu, a hlavně, můžu si za to sama, ne?“ *Zůstat tady? Přeskočilo mi? Nevrátíš se zpátky k mámě jako zmoklá slepice.*

Ember si povzddechla. „Lidi vyhazu –“ Vykulila oči. „Do hajzlu. Chci říct, že lidi často odcházejí ze školy. Tím svět nekončí.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Vyhazujou. Klidně to řekni. Vyhodili mě ze školy. Vyhodili, takže jsem spláchla dva a půl roku svého života do záchodu.“ Zaklonila jsem hlavu a praštila s ní o skleněné dveře sprchy.

Ticho mezi námi se protahovalo a bylo ještě nepříjemnější než dlaždičky na podlaze, ze kterých už mi dřevěněl zadek.

„Se mnou o tom můžeš mluvit, Sam. Není dobrý, když to v sobě dusíš.“

Poslední vlásek, díky kterému jsem se chovala slušně, rozumně, se přetrhl. „Ne, nemůžu. Protože ty jsi *tam* nebyla. Odešla jsi. Byla jsi moje nejlepší kamarádka a odešla jsi kvůli Rileymu do Boulderu. A já to chápala, přála jsem ti to, ale chtěla jsem zůstat ve Springs. Jenže pak jsi mi přestala volat zpátky a já vím, žeš to nedělala schválně, prostě jsi... neměla čas. Neříkej mi, že v tom nehrála roli ta dálka.“

Podívala se na ruce. „Promiň. Nechtěla jsem, abysme se odcizily. Prostě se to stalo.“

„Já vím. To se stává spouště kamarádek ze střední školy, jen mě nikdy nenapadlo, že se to stane i nám. A pak umřel tvůj táta...“ Odmlčela jsem se.

„A tys mě vzala k sobě, pomohla mi dát se dohromady a nic jsi mi nevyčítala.“

Potrásla jsem hlavou. „Takhle jsem to nemyslela... fakt ne. Jsi moje nejlepší kamarádka, skoro sestra. Sakra, ten rok, co jsem s tebou bydlela, když mámu odveleli na poslední misi, jsi *byla* moje sestra. Jasně, že jsem tam byla pro tebe, když se ti zhroutil svět. Nemohla jsem tě v tom nechat samotnou. Když jsi se mnou, přeskočíme, co nám uteklo, a vrátíme se tam, kde jsme skončily, jenže ty jsi zase odešla. Dostala ses na Vanderbilt a já jsem na tebe strašně pyšná, ale nebyla jsi *tam*, neviděla jsi...“ Zhluboka jsem se nadechla. „Něco se stalo. Podělala jsem to.“ Sevřelo se mi hrdlo. „Udělala jsem blbost a je to jen a jen moje chyba.“

„Nechceš si o tom promluvit?“ Nabídla mi příměří.

„Dala bych si sprchu.“ S předstíraným úsměvem jsem její nabídku odmítla. „Koneckonců, holka musí vypadat co nejlíp, když shání práci, ne?“

Sklopila oči na podlahu a vstala. „Jasně. Podívám se na netu po nějakých inzerátech.“

Zodpovědná Ember. „Neblázni. Přijela jsi za Joshem. Běž se mu věnovat. Za chvíli přijdu.“

„Určitě?“

„Určitě.“

Stiskla mi ruku a vyšla z koupelny. Zadržovala jsem slzy, dokud jsem nestála nahá pod horkou sprchou. Pak jsem je pustila ven, a zatímco mě voda pálila na kůži, tělo se mi otrásalo pláčem.

Bylo jedno, jak dlouho se budu drhnout, nikdy se nedokážu očistit natolik, abych ho dostala ze sebe nebo ze svého života.

Během té chvíle pod sprchou jsem všechno vstřebala, přijala tu podělanou situaci a smířila se s tím, o co jsem přišla. „Jediná jistota je změna.“ Tohle vždycky říkala máma a pak obvykle dodala: „Seber se. Čeká tě práce.“

Ale snad by ta práce mohla začít zítra, protože dneska jsem nechtěla nic jiného než zapomenout.

KAPITOLA TŘETÍ

Grayson

Sam je holka. *Samantha*.

Je to tak. Ne holka – žena, a nejenže je krásná, sakra, ale je tak krásná, že jsem si toho všiml dokonce i já. Ne jako u Paisley nebo Ember, jinak, jako by se mi probudilo celé tělo a okamžitě na ni zareagovalo.

Stála na pracovní desce a její nádherný zadek skoro vykukoval z těch kratičkových šortek od pyžama, všechny křivky a kůže, která měla barvu přepuštěného medu. Možná chutná – *Nech toho!*

Když jsem vyšel ze sprchy, opřel jsem se o desku s umyvadlem a zadíval se do zrcadla. „Vzpamatuj se. Je to tvoje spolubydlící.“ *Nelži. Je to ženská. Ženská, která tě přitahuje.*

Nebylo to poprvé, kdy mě přitahovala jiná holka než Grace, ale poprvé jsem se musel fyzicky krotit, abych něco nepodnikl. *Vyhýbej se jí.* To zvládnu. Sakra, vydržel jsem to do oběda, takže to nebude tak hrozné.

Pak jsem se podíval dolů.

Bum. Připadalo mi, jako bych zase bydlel se čtyřmi sestrami. Saminy holčíčí serepetičky zabíraly půlku mého umyvadla. *Našeho* umyvadla. Tak jo, *vyhýbání* možná nebude jako strategie fungovat. Ale není mi patnáct, a do háje, stejně mám Grace. Ne že by mi byla ta holka doopravdy sympatická, tu otravnou fyzickou přitažlivost dokážu překonat.

Budu se k ní muset chovat jako k jedné z mých sester. Jo. Jako k sestře. To dám. Jenže žádná z mých sester nevypadala *takhle*.

Dveře se otevřely. „Jé, promiň!“ vyhrkla s plnou náručí lahvíček. Kolik dalších přípravků ještě má? Když mě přejela pohledem, zajiškřily jí neuvěřitelně zelené oči, počkat, oříškové, ne, jednoznačně zelené, a vzhledem k tomu, že pootevřela rty, se jí výhled zřejmě zamlouval.

Se zatnutou čelistí jsem odtrhnul zrak od místa, kde se jí krátký župánek dotýkal steh. Osuška se chystala – *Sestra. Mysli na sestru.* „Člověk by měl zaklepat, než někam vejde.“

Rychle zamrkala, oči měla zarudlé – *proč jsem si toho předtím nevšiml?* – a vycouvala z koupelny. „Jasně. Promiň.“ Zavřela za sebou dveře a já uslyšel bouchnutí do zdi přibližně v místě, kde měla hlavu.

Do háje. Doufal jsem, že nebrečela kvůli mně. Moc dobře jsme nezačali.

V neděli se nemusím holit, a tak se stačí jen obléct a vypadnout odsud... jenže jsem si s sebou nepřinesl žádné čisté věci. Zhluboka jsem vydechl a než se mi podařilo dostat tělo pod kontrolu, počítal jsem kachlíky na stropě. Vypadalo to, že Samantha není jediná, kdo se musí přizpůsobit.

Chodba byla naštěstí prázdná, takže jsem to stihnul do svého pokoje, aniž bych ji zahlédl nebo se musel omluvit, že tentokrát jsem to já, kdo na sebe potřebuje něco hodit.

Když jsem se oblékl, vypil láhev Powerade a snědl sendvič se šunkou, usadil jsem se u kuchyňského stolu se studijními kartičkami k helikoptěře typu Apache a v duchu si opakoval regulátory tlaku paliva.

„Víš, že kurz začíná až příští měsíc, vid’?“ ujistil se Jagger, když si vytáhl z ledničky něco k pití.

„Prý je první den test, a když ho nedáš, vyrazí tě.“ Otočil jsem další kartičku.

„Řeknu to ještě jednou – za měsíc.“

„No, každý nemá fotografickou paměť jako ty. Některý z nás se to opravdu musejí naučit.“

Položil si dlaň na hrudník. „Teď jsi mě ranil. Navíc, pokud vím, v základním kurzu jsi měl nejlepší výsledky z celé třídy.“

„Nerozptylovala mě žádná holka.“ *Do hajzlu.* Zavřel jsem oči a snažil se vrátit čas o třicet vteřin dozadu. Dneska si fakt nevidím do pusy. Problém s upřímností za každou cenu je v tom, že někdy hraničí s urážkou. Zapracuju na tom. Počítal jsem do tří, a když jsem se na něj podíval, zjistil jsem, že s úsměvem čeká, jak z toho vybruslím. „Ne že by za to Paisley nestála.“

Rozesmál se. „Kvůli Paisley bych se klidně na leteckou školu vykašlal. Když o tom tak přemýšlím, radši se uč. Tentokrát budu lepší já.“ Poslední slovo protáhl jako filmový padouch.

Obrátil jsem další kartičku. „Výzva přijata.“ Stejně ho převálcuju ve vzduchu. Možná napíše líp testy, ale jako pilot na mě nemá. Mám skvělé instinkty a reflexy, protože jsem se musel hodně snažit,

abych zvládl studium, což mi ale nevadilo. To, co člověk získá bez námahy, většinou za nic nestojí.

Navíc, kdyby armáda zjistila, proč je to pro mě tak těžké... no, nemohl bych si na apachi sáhnout ani na škrtecí ventil.

Minuty ubíhaly a staly se z nich hodiny. Dveře se několikrát otevřely a zavřely, ale já stále upíral oči na karty, až byl dům konečně prázdný a na mobilu mi začal hrát Pat Green. Moje čtyřhodinové studium skončilo.

Vypnul jsem upozornění, poskládal karty a vrátil je do krabičky, kterou jsem si nechával ve skříňce nad hrnky na kafe. Zadíval jsem se nahoru na krabici s kapslemi a na okamžik se mi znovu sevřelo srdce panikou, když jsem si vzpomněl, jak Samantha uklouzla na desce. Rychle jsem krabici se studijními kartičkami přemístil a tu s kávou dal o polici níž. Další kompromis.

Zazvonil mi telefon. Podíval jsem se, kdo volá, a stáhl se mi žaludek.

„Mirando?“

„Ahoj, Grayi.“ Její měkký outerbanský přízvuk mě přenesl do Severní Karolíny, jako by mě tam fyzicky přitáhla.

„Všechno v pořádku?“

„Absolutním. Jen jsem se s tebou chtěla podělit o novinky. Budeme mít holčičku!“

„To je skvělý, Mirando. Celá rodina musí být šťastím bez sebe.“ Grace by byla z neteře v sedmém nebi.

„Všichni jsou nadšený. Zastavíš se, až přijedeš domů na narozeniny?“

Otevřel jsem pusou. Nechtěl jsem lhát, ale neměl jsem to srdce říct jí pravdu. Rozhostilo se mezi námi rozpačité ticho.

„Grayi, pořád tě bereme jako člena rodiny.“

Snažil jsem se spolknout knedlík v krku. „Já vím. Mám to stejně.“ Taky jsem věděl, že si to nezasloužím.

„Doufáme, že se nám podaří uchovat její pupeční šňůru, kvůli kmenovým buňkám.“

Drhnul jsem povrch žulové desky a odstranil flek, jako bych mohl udělat totéž s posledními pěti lety. „Jo, slyšel jsem, že se to dělá.“

Zapípal mi další hovor. „Hele, Mirando, volá mi máma. Musím končit. Blahopřeju k holčičce a později se ti ozvu, ano?“

„Budu od tebe pozdravovat Grace.“

„Vyřídí jí, že se brzy uvidíme.“ Za dva týdny.

Přijal jsem další hovor, zmáčkl reproduktor, položil mobil na desku a začal ze skříněk vytahovat ingredience na přípravu večeře.

„No, už jsem si myslela, že mi dáš košem,“ řekla máma.

„Mám jen tři minuty zpoždění, mami. Kromě toho dal jsem ti někdy košem, když šlo o nedělní večeři?“

„Nikdy. Proto jsi můj nejoblíbenější syn.“

Skoro jsem se usmál. „Jsem tvůj jediný syn.“

„No, kvůli tomu tě tak miluju.“

„To je Gray?“ zeptala se Mia v pozadí.

„Jo,“ odpověděla máma.

„Ahoj, Mio,“ řekl jsem, zatímco jsem začal porcovat kuře.

„Dustin Marley mě pozval na maturák!“ vyhrkla nadšeně.

„Dustin Marley se chová, jako by mu bylo pět, a ty taky, když už jsme u toho,“ prohodil jsem a přemítal, jestli budu muset tělo toho pubertáka pohřbít, až přijedu za čtrnáct dní domů. Osmnáctiletý holky by neměly chodit na maturitní ples. Nikdy.

„Ty toho naděláš. Jedu si s Parker koupit nový šaty. Chybíš mi!“

„Řekni Parker, že nesmějí být nad kolena,“ odvětil jsem. „Jí je možná dvacet jedna, ale tobě ne.“

Máma vyprskla smíchy. „Gray má pravdu. Tvoje sestra má příšerný vkus, Mio. Pošli mi fotku, než si ty šaty koupíš.“

„Jasně, mami,“ vypískla.

„Je jí osmnáct.“ Povzdechl jsem si a dál porcoval kuře.

„To mi povídej. Tvůj otec už léta odhání kluky, a dobře víš, že Mia je jeho holčička. Od té doby, co mu to řekla, leští brokovnici. Dělán strouhanku, jak jsi na tom ty?“

„Krájím poslední plátek. Minule byly dost silný.“

„Nespěchej, suché kuře nemá nikdo rád. Napadlo mě, že příští týden bychom mohli zkusit kohouta na víně.“

Umyl jsem si ruce a o návrhu uvažoval. „Zabere víc času, ale myslím, že by to šlo. Nebo že bysme upekli brownies?“

„Tehle recept ze mě nevymámíš, Graysoně Mastersi.“

„Za pokus to stálo.“ Její brownies byly pověstné.

„Zkoušej to dál. Až přijedeš na narozeniny, možná bychom je mohli upéct na oslavu –“

„Ne!“ vyštěknul jsem a máma se ostře nadechla. *Do hajzlu.*

„Promiň, mami, ale víš, co si o tom myslím.“

V pozadí zasyčel olej. Začala opékat obalené plátky. Zapnul jsem sporák jen o chvíli později.

„Já vím, Graysoně. Jen jsem si říkala, že je to už pět let a možná se něco změnilo.“

„Nezměnilo,“ snažil jsem se odpovědět co nejpříjemnějším tónem.

Do našeho rozhovoru se vmísily zvuky smažícího se kuřete.

„V tom případě ti povím poslední drby.“

Začala mi líčit novinky, nebo aspoň to, co za novinky považovala. Mimo sezónu se v Nags Head v Severní Karolíně pokládalo za novinky úplně všechno, ale jen dokud nedorazili turisté, pak už nestály za řeč. Zaujatě jsem poslouchal, 814 mil daleko od místa, kde máma pracovala v kuchyni o polovinu menší než byla ta naše, která však sloužila stejnému počtu lidí.

„Jak to jde na Jihu?“

Zatímco jsem přendával opečené plátky masa do pekáče a přelil je marinádou, líčil jsem mámě úkoly, které mi teď přidělili, ale pečlivě se vyhýbal všemu, co souviselo s leteckou školou.

„Víš, že Miranda čeká holčičku?“ zeptala se.

Na okamžik jsem ztuhnul. „Volala mi.“

„Tess se určitě upíná k těm kmenovým buňkám.“

„Je to Graceina máma, jasně že se k nim upíná. Taky vím, že neexistuje jediná klinická studie, pro kterou by splňovala podmínky.“

Představil jsem si, jak přimhouřila oči, protože věděla, že tohle je pro ni neznámé území, kam za mnou nemůže. Změnila téma. „Tak kdy si tě užijeme delší dobu, než je víkend?“

„Přemýšlím o Dni nezávislosti, ale nemůžu ti nic slíbit.“ *Hlavně nemluv o mých narozeninách.*

„Mohl bys s sebou přivést pár svých kamarádů,“ navrhl, když jsem jídlo přiklopil.

„Nechám si to projít hlavou.“ A nechal. Asi třicet vteřin.

„Walkere!“ zahulákal Jagger, když s telefonem u ucha otevřel vstupní dveře.

„Není tady,“ odpověděl jsem. „Hele, mami, musím končit.“ Do obličje mi zavanul horký vzduch z trouby, když jsem strčil pekáč dovnitř a nastavil časovač na hodinu. „Příští týden ve stejnou dobu?“

„Kohout na víně,“ připomněla mi a mně se sevřelo srdce, když jsem si představil její úsměv.

„Platí.“

„Kurva!“ zaklel Jagger. Naštěstí jsem ukončil hovor dřív než on – s takovým slovníkem by ho máma nepustila přes práh. „Mluvil jsi s ním?“

„Ne, s mámou.“

Povyτάhl obočí. „Aha. Myslel jsem, že ses vylíhnul ze šutru nebo tak něco.“

„Moc vtipný.“ Nemohl za to. Pustil jsem je dovnitř tak daleko, jak potřebovali kvůli sobě, ne kvůli mně, a ani o kousek dál. „Proč Walkera sháníš?“

„Nebere telefon.“ Zkusil to ještě jednou a roztržitě pokyvoval hlavou do rytmu Joshova vyzvánění. „Pořád nic. Zvládneš řadicí páku?“

Povyτάhl jsem obočí. „Co myslíš?“

„Potřebuju, abys odvezl domů Samino auto.“ Podíval se mi přes rameno na časovač na troubě. „Vrátíme se dřív, než se maso spálí.“

„Kde to auto je a proč si ho nemůže odvézt sama?“

Povzděchl si. „U Oscara.“ Jmenoval místní bar letecké školy. „A schopnost řídit ztratila už tak před dvěma hodinami.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Sam

Cítila jsem se naživu. A opilá.

Každopádně to bylo super a mnohem lepší než bulet do polštáře nad něčím, co jsem nemohla změnit. Ať jsem dělala cokoli, můj život teď definovala jedna blbá chyba.

Chyba, která vypadala jako první rozumné rozhodnutí, co jsem kdy udělala – a odskákala jsem si ji víc než polovinu hloupostí, jaké jsem kdy provedla.

„Můžu ti koupit panáka?“ zeptal se mě celkem pohledný kluk, který mi vstoupil do rozmazaného zorného pole a prohlížel si můj výstřih. Za ním stál mnohem hezčí kluk, ale nedíval se na mě, a po pravdě, nezajímalo mě nic jiného než chlast.

„Jo!“ Vrhla jsem na něj svůj stomegawattový úsměv a všechny temné myšlenky zastrčila natolik hluboko, abych je mohla utopit v alkoholu. „Tequila?“

Barmanka na mě zvedla obočí a já ji napodobila. *No, co?* Ember před několika hodinami odjela do Nashvillu, aniž by si se mnou dala aspoň jednoho panáka, a další chůvu nepotřebuju. Barmanka potřásla hlavou a posunula ke mně po pultu tequilu se solí a limetkou. Obrátila jsem ji do sebe, vychutnávala si pálení a těšila se na otupělost, která bude brzy následovat.

Už jsem nechtěla nic cítit. Doufat. Snažit se.

„Co jsi zač? Jsi odsud? Protože nikoho tak rajcovního jako ty jsem tady ještě neviděl.“

Přejela jsem pohledem jeho vojenský sestřih, arogantní úsměv a westpointský prsten na levé ruce. „Ne, poručíku, jsem tu nová a úplně mimo tvoji ligu. Ale díky za panáka.“ Sakra. Byla jsem tak nametená, že mi skoro nebylo rozumět.

„Můžeme někomu zavolat, aby tě vyzvedl?“ zeptal se hezoun za ním a odtrhnul oči od fotbalového zápasu na velké obrazovce.

„Vypadám jako děcko, co potřebuje chůvu?“ odsekla jsem s hlavou milosrdně oddělenou od těla.

„To fakt ne,“ poznamenal průměříák. „Vypadáš, jako bys potřebovala hodit domů.“

„Nepotřebuju. Ale díky.“ Domů. Jako bych nějaký domov měla. Ne, jen řadu nejrůznějších domů na základnách, kde jsme bydlely s mámou. Mám ale Jaggerův dům. Do hajzlu. Vzala jsem si s sebou klíč? Nepřidala jsem si ho na kroužek k ostatním. Jagger se naštve, jestli ho hned první den ztratím.

„Bateman?“ zeptal se hezoun. Do hajzlu, řekla jsem to nahlas.

„Ty ho znáš?“

Zvláště se usmál. „Dalo by se to tak říct.“ Kývnul na barmanku a odešel.

Po dalším panáku a varování, že je poslední, spustil jukebox a ozvalo se *Pour Some Sugar on Me*. Tančit. Jo, to by bylo prima. Zatnula jsem prsty do pultu a vylezla na barovou stoličku.

„Do háje,“ zamumlal průměrnák. Bylo mi ukradený, že v tomhle úhlu mi nejspíš kouká zadek z minisukně. „Nepotřebuješ pomoc?“ Natáhl ruku a pomohl mi na bar.

Barmanka protočila panenky a málem mi uteklo pokývnutí, které si vyměnila s hezounem, když se vrátil, ale určitě tam bylo. Kašlu na to.

Začala jsem se vlnit do rytmu, nechala se jím ovládnout a pustila z hlavy všechno ostatní. Při další písničce jsem zvedla paže nad hlavu, až se mi vyhrnul top.

„Fajn, Divoká kočko, je nejvyšší čas slízt z baru.“ Jaggerův hlas mě rozesmál a při pohledu dolů jsem zaregistrovala jeho pobavený výraz.

„Cože? Jako bych tě taky několikrát neviděla stát opilého na baru.“

„Proto ti nebudu dělat přednášku, Sam.“ Potřásl hlavou. „Ale za Graysona neručím.“

Ztuhla jsem, jako by na mě vychrstnul kbelík ledové vody. Grayson stál o pár kroků dál, palce zaháknuté v kapsách a na tváři nečitelný výraz. Proč bych se měla cítit trapně... co?

„Půjdeme!“ vyštěknul Grayson.

Prohnaně jsem se usmála. „Jestli chceš, abych šla, budeš si pro mě muset dojít sem nahoru.“ Bylo vyloučené, aby ten upjatý blbeček něco takového udělal. Zacukal mu sval na čelisti, ale vzápětí se vyhoupl na barovou stoličku a nakonec i na bar. Byl tak obrovský. „Unese tě to vůbec?“

„Uvidíme.“

Zaklonila jsem se, ale než jsem stačila udělat krok, přitáhl mě k sobě a zvedl do náruče. „Dnešní ráno opakovat nebudeme.“ Seskočil se mnou z baru tak ladně, že jsem dopadnutí na podlahu skoro necítila.

„Jsi jako King Kong.“

„Já se na ten bar jako první nevyšplhal.“ Když vyšel ze dveří na chodník, sevřel mě ještě pevněji. „Díky, že jsi nám zavolal, Cartere,“ řekl tomu hezounovi. No, vedle Graysona vypadal tuctově.

Vsádím se, že vedle Graysona vypadal každý tuctově.

Jagger vyšel za námi s mojí kabelkou v ruce a podal ji Graysonovi. „Co je? To jako že neunesu vlastní kabelku?“ Zahihňala jsem se.

„Aby ses nedostala ke klíčům,“ zavrčel Grayson.

„Neřekla jsem, že budu řídit,“ namítla jsem a snažila se vykroutit z jeho ocelového sevření. Nasupeně se na mě podíval – rty měl pekelně blízko.

Otevřel pusou, jako by chtěl něco říct, ale nakonec si to rozmyslel. Pořád se mnou v náručí odemkl můj kabriolet a strčil mě dopředu na sedadlo spolujezdce.

„Většinou tohle nedělá,“ prohodil Jagger, když Grayson zavíral dveře. „Odvezeš ji?“

Znovu jsem je otevřela a zaslechla jeho odpověď: „Jo, určitě bys nechtěl, aby ti pozvracela auto.“

„Amen.“

„Přestaňte se o mně bavit, jako bych tu nebyla.“

„Věř mi, že o tobě moc dobře víme, princezno,“ odseknul Grayson a znovu mi zabouchl dveře před nosem.

Posadil se za volant a proklínal moji výšku, protože pár vteřin trvalo, než posunul sedadlo dozadu, aby se tam pohodlně vešel.

„Možná se nelíbíš ani mému autu,“ zablábolila jsem.

Probodl mě pohledem, potřásl hlavou, ale nechal to bez odpovědi.

„Taková přísnost.“ Předstírala jsem jeho upjatý výraz a vzápětí vyprskla smíchy.

„Bůh mi pomáhej,“ zamumlal, zařadil jedničku a vyjel z parkoviště.

Opřela jsem si hlavu o sedadlo a sledovala, jak mu cuká sval na čelisti. Všechno na něm, od očí po hranatou bradu, bylo tak přísné.

„Ty mi nedáš kázání?“

„Nikoho nesoudím,“ odpověděl a ani na okamžik nespustil oči ze silnice.

„Jasně. Máma vždycky říká: ‚Není to můj cirkus ani moje opi-ce‘,“ pronesla jsem víc nahlas, než jsem chtěla, a dloubla ho prstem do ramene. Sakra, kde se tam ta ruka vzala? Znovu jsem si ji položila do klína. Když budu sedět naprosto nehybně, třeba si nevšimne, jak jsem nalitá.

„Něco takovýho.“ Jeho pohrdání a ten nekompromisní tón mě ranily mnohem víc než hodinová přednáška.

„Už ti někdo řekl, že není slušný chovat se ke svý nový spolubydlící nezdvořile?“

Zaparkoval na příjezdové cestě za Jaggerovým defenderem a zamračil se na mě. „Už ti někdo řekl, že není slušný tancovat v neděli odpoledne opilý na baru?“ Jakmile to bylo venku, nahrbil ramena a zavřel oči. „Promiň, Samantha, nechtěl jsem –“

Otevřela jsem dveře, vypotácela se ven a jen tak tak se stačila chytit rámu. „Tolik k tomu, že nikoho nesoudíš,“ utrousila jsem, zabouchla dveře a vstoupila do batolecí fáze opilosti. Zamračila jsem

se na jeho nabídnutou paži, dovrávorala k domu a málem zakopla o práh.

„Ne!“ vyštěkla jsem, když mě chtěl Grayson podepřít. „Nejsem bezmocná.“

Když položil moji kabelku na stolek v hale, jeho povzdech byl určitě slyšet až na Floridu. Počkat, on měl moji kabelku?

Chytla jsem se opěradla pohovky a zhluboka dýchala, protože se mi točila hlava. „Na.“ Jagger mi vrazil do ruky láhev s vodou.

„Jsem v pohodě,“ hájila jsem se.

„Sam, řekl jsem, že ti nebudu dělat přednášku, ale fakt není v pohodě se v neděli v pět odpoledne takhle zhuňkat, pokud nejsi na Super Bowlu. Děje se něco?“

Rozpačitě jsem polkla a podívala se na Graysona, který tam pořád stál se založenýma rukama jako nějaká socha. Jako na zavolanou začala pítat trouba, takže prošel kolem mě do kuchyně. „Páni, tady to úžasně voní.“ Jakmile jsem si toho všimla, měla jsem chuť líznout si vzduchu.

„Grayson vaří. Seber se, Sam.“

„Ťuk, tuk,“ zazpívala Paisley, když otevřela vstupní dveře. „Tak vyrážíme na večeři?“

„Ahoj, ptáčku.“ Jagger se usmál a tvář se mu rozzářila jako vánoční stromeček. Když ho Paisley objala kolem pasu, políbil ji na tvář. Vyzařovala z nich láska. Přesně tohle jsem chtěla. Lásku. Někomu patřit. Před dvěma měsíci jí operovali srdce, jizvy byly ještě růžové, ale nepřekvapilo by mě, kdyby ji Jagger brzy požádal o ruku.

„Jste tak roztomilí, že se mi z toho chce zvracet.“ Pokoj se se mnou zatočil. „Nebo z tý tequily.“

„Ještě jsi mi neodpověděla, Sam. Co je s tebou?“ Jagger otevřel láhev s vodou, kterou jsem svírala v ruce, a já se dlouze napila.

„Vyzazili mě ze školy.“

„Jasně, proto jsi tady...“

Zakoulela jsem na něj očima. Ještě před rokem by mě nenapadlo, že Jagger Bateman bude mít život mnohem víc v cajku než já. „Nejen v Coloradu. Vyzazili mě z Troyi.“

„Ale vždyť jsi ještě ani nenastoupila,“ podivil se.

Rozesmála jsem se. Ten smích byl stejně prázdný, jako jsem se cítila. „Jo. To se jen tak někomu nepovede, co?“

„To přece nemůžou.“

„Zrušili přijetí, Jaggere. Je to v hajzlu.“ Podívala jsem se na větrák na stropě, jako by mě mohl odnést do mého vysněného života, nebo aspoň pryč odsud. „Vůbec nevím, co mám dělat.“ Pálily mě oči.

„Ach, Sam,“ zašeptala Paisley.

„Přestěhovala jsem se sem – a obtěžuju tebe, Joshe a...“ Ukázala jsem ke kuchyni, odkud Grayson mlčky sledoval, jak se hrou­tím. „...jeho. Popadla jsem za pačesy tuhle poslední šanci, stovky mil od svýho domova. Sakra, já přece nemám domov, že ne? Máma je tak často pryč a nikdy nezůstaneme na jednom místě ani tak dlouho, abych si mohla udělat na podělaný futra čárku, o kolik jsem vyrostla. Co tady sakra dělám? Nemám práci, školu, rodinu ani směr.“ Zatnula jsem prsty do plastu, zdeformovala láhev a po tváři mi sklouzla slza. „Co mám dělat?“

Otázka visela ve vzduchu, a zatímco na nástěnných hodinách od­tikávaly vteřiny, pohlcovala každou další myšlenku.

„Najíš se,“ odpověděl Grayson z kuchyně a ticho narušilo řinče­ní nádobí, jak pokládal talíře na stůl. „Všichni se najíme.“

„Chtěli jsme probrat takovou rodinnou záležitost –“ začal Jagger a podíval se na Paisley.

„*Tohle* je rodinná záležitost,“ přerušil ho Grayson.

„Prošvihnul jsem něco?“ zeptal se Josh, když vešel do kuchyně, a zatímco si vysoušel vlasy ručníkem, podíval se z Graysona na Jaggera.

„Najíme se. Hned teď,“ nařídil Grayson. „Je neděle večer. Rodinná večeře. A nechci slyšet žádný námitky.“

Joshovi vystřelilo obočí ke stropu. „No, dobře. Ale nejdřív –“

„Nejdřív se najíme.“

Odšourali jsme se do kuchyně, Grayson mi nandal na talíř kuře s těstovinami a usadil mě na židli vedle sebe. Když si všichni sedli, natáhla jsem se pro vidličku a málem přitom převrhla sklenici s vodou. Grayson ji rychle zachytil a postavil tak daleko od mého talíře, aby se to neopakovalo. „Díky,“ zahučela jsem a začala krájet kuře. Potom co mi dvakrát sjel nůž, si Grayson rezignovaně povzdchl.

Vzal můj talíř, rozkrájel maso na kousky a beze slova mi ho přisunul zpátky. Nenápadně jsem se na něj podívala, ale z jeho výrazu jsem nic nevyčetla.

Rozproudil se hovor, který občas přerušil Paisleyin smích nebo dotaz, jako by všechno bylo naprosto normální. Nedali mi příležitost cítit se trapně, ať už kvůli mému výbuchu, nebo opilosti, a nechali mi prostor k uklidnění a vystřízlivění. *Páni*. To kuře bylo senzační. *Tak jo, možná jsem pořád trochu nametená*.

„Moc se za všechno omlouvám,“ řekla jsem Graysonovi, když po večeři odnášel můj talíř do kuchyně. Ostatní už od stolu odešli. „Normálně nejsem tak...“

„Opilá?“ napověděl mi, pořád zády ke mně, zatímco dával talíř do myčky.

Hořely mi tváře. „Jo. Víím, že jsem na obtíž. Příšerný první dojem, co?“ Ztuhnul, několikrát se nadechl a pak se ke mně otočil. Měl nečitelný výraz, který jsem už začínala považovat za status quo. „Půjdu si lehnout a doufám, že dnešek byl jen zlý sen. Díky, opravdu.“

„Samantho,“ zavolal, když jsem procházela kolem zídky, která oddělovala kuchyň od obývacího pokoje.

„Jo?“

„Nejsi na obtíž. Možná osina v zadku, ale nejsi na obtíž. A jestli jsem v tomhle domě něco pochopil, tak to, že Josh a Jagger tě berou jako součást rodiny. Jsme lehce dysfunkční, přesto rodina, a teď do ní patříš i ty.“

Když se mi zadíval do očí, zapomněla jsem dýchat. Znehybnila mě intenzita sálající z jeho pohledu a byla jsem rozpolcená mezi touhou se ho dotknout, i kdybych se měla popálit, a pudem sebezáchovy, který mě před tím varoval. Ne že by záleželo na tom, co si myslím. Mluvil o rodině, a já v duchu uvažovala o věcech, které rozhodně nebyly dětem přístupné. *Neztrapni se ještě víc, než se už stalo.* Když sklopil oči a ten okamžik skončil, ostře jsem se nadechla.

Rozhodně měl do sebe mnohem víc, než jsem si zpočátku myslela.

„Běž si lehnout, ať můžeš brzo ráno vstát a dát si život do pořádku, Sam. Všichni děláme chyby, ale z dalšího baru tě sundávat nebudu.“

No nic. Stejně je to blbeček.

KAPITOLA PÁTÁ

Grayson

Tacos? Když jsem se v pondělí večer vrátil z posilovny, ta vůně mě praštila do nosu hned mezi dveřmi a okamžitě se mi začaly sbíhat sliny. Vzhledem k tomu, že Jaggerovi a Joshovi přidělili jiný úkol a oba pracovali dlouho do noci, musela vařit Samantha. Alicia Keys, která se ozývala z iPodu, mi tu domněnku jen potvrdila. Už to byl týden, co se k nám Sam přistěhovala, a přestože jsme byli skoro pořád spolu, když jsem byl doma, dařilo se mi v její přítomnosti ovládat. Hodil jsem tašku na zem a vešel do kuchyně, abych jí dal vědět o svém příchodu.

Do háje.

Vlnila se do rytmu pomalé hudby, míchala maso na pánvi a já dostal chuť na něco úplně jiného než na tacos. Zadek jí obepínaly khaki šortky – jestli se tomu tak dalo říkat – a v bílé tílku vypadala její kůže ještě medověji, ještě lákavěji.

Ale něco se na ní změnilo... *Vlasy*. Už jí nesahaly na prsa. Nechala si je zkrátit po bradu do hladkého mikáda, které by Mia nazvala „šmrncovní“.

V hlavě se mi vynořila absurdní představa – jak snadné by bylo za ní vklouznout, odhrnout jí vlasy z tváře a přejet jí rty po krku. Potřásl jsem hlavou, abych se jí zbavil. „Ahoj,“ zamumlal jsem a doufal, že ji nevylekám.

Stejně se lekla.

„Jé! Grayson!“ Otočila se, takže jsem uviděl příhodnou zástěru s nápisem *Polib kuchařku*, která byla delší než její ubohá náhražka šortek. „Ty jsi doma!“

Ta slova ve mně něco zasáhla, otevřela jednu moji část, kterou jsem neobehnal tak silnou hradbou, jak jsem si myslel. Ale Sam vypadala jako chutnější sousto než jídlo na sporáku, byla ráda, že mě vidí, a... a vařila pro mě. Proti téhle kombinaci jsem byl bezbranný. „Jsem.“ Odkašlal jsem si. „Ty jsi vařila?“

„Už to tak vypadá.“ Ukázala vařečkou na skříňku. „Vyndej talíře, budeme jíst.“

„Vždycky vařím já.“ *Tohle jsi říkat neměl, troubo.*

Povytáhla obočí. „Stěžuješ si?“

Zavrtěl jsem hlavou. Proč nemůže udělat nějakou hloupost? Bylo mnohem snazší držet si ji od těla, když byla opilá na baru. No, dokud jsem ji k sobě nepřitáhl stejnýma rukama, kterýma jsem se ji snažil odstrčit. Jenže mohla každou chvíli spadnout, kluci jí zírali pod tu mrňavou sukni, a bylo to buď sundat ji dolů, nebo začít rozdávat rány.

Takže jsem samozřejmě vylezl na bar, jak by to udělal každý rozumný spolubydlící. Jasně, protože Jagger tam lezl taky. *Spolubydlící, kecy.*

„Fajn. Tak přines talíře.“

„Nejdřív bych se měl osprchovat.“ Byl jsem zpocený z posilovny. Odkud se sakra bere tahle rozpačitost?

Přejela mě chápavým pohledem. „Máš asi pět minut, než začne večere chladnout.“

Možná to bylo tím, že jsem na sebe pustil moc studenou vodu, ale osprchoval jsem se ještě rychleji než doma, kde jsem o koupelnu bojoval se čtyřmi sestrami. Vrátil jsem se minutu po uplynutí jejího termínu.

Zatímco jsem při sundávání talířů upíral oči na skříňku, a ne na její zadek, vytáhla tortilly z trouby. Do háje. Osm dní s touhle holkou a stává se ze mě nadržený úchylák. *Sestra. Chovej se k ní jako k sestře.*

Jo, jediný problém byl v tom, že žádnou svoji sestru jsem nikdy ojet nechtěl. Časem mě to přejde, ne? Sam si zastrčila vlasy za ucho.

„Ten účes ti sluší,“ pronesl jsem opatrně.

Prohrábla si konečky. „Fakt? Našla jsem v Enterprise jediný podnik, kde měli otevřeno. Prostě...“

„Jsi potřebovala změnu?“ napověděl jsem jí.

Zvedla obočí.

„Moje máma,“ vysvětlil jsem. „Řekla mi, že když si ženská nechá takhle hodně zkrátit vlasy, touží po pokloně nebo po změně. Připadá mi, že poklonu nepotřebuješ.“

„Zítra si zase půjdu shánět práci. Všichni chtějí vysokoškolský vzdělání, takže jsem zatím nic nenašla, ale nevzdávám to. Jeden kluk mi řekl, abych si dala život do pořádku, takže něco najdu. Cokoli.“ Usmála se a z toho úsměvu se mi zastavilo srdce. Úplně. Přímo tam v kuchyni.

Vzpomněl jsem si, že musím dýchat. Pomalu jsem nasál vzduch do plic a zvedl talíře. Tohle bušení v hrudníku jsem v životě cítil jen v přítomnosti jedné další ženy. No, tak teď jsou dvě.

„Jenom dva?“

„Cože?“ Čte mi myšlenky? Jsem tak průhledný?

„Vzal jsi jen dva talíře,“ vysvětlila a ukázala mi na ruce.

„Walker s Batemanem mají odpolední šichtu.“ A my jsme sami.

„A co dělají? Vždyť vám škola začíná až za čtrnáct dní.“

„Musíme i pracovat. Chytají v lese studenty SERE, aby je mohli mučit.“ Obočí jí vyjelo vzhůru, a tak jsem pokrčil rameny. „Trénink. Jen trénink.“ Výcvik Survive, Evade, Resist, Escape – přežít, vyhnout se (zajetí), odolat nátlaku, utéct – byl drsný. Vůbec jsem ho nováčkům nezáviděl.

Když se naklonila do ledničky a vytáhla dva cidery, málem jsem zaúpěl nahlas. Copak se *musí* takhle předklánět? „Dáš si?“

Zavrtěl jsem hlavou, vzal si od ní cider a vrátil ho zpátky do ledničky.

„Chápu, nepiješ,“ prohodila, zatímco plnila tacos.

„Piju,“ oponoval jsem a cítil, jak mě brní paže v místech, kde jsme se o sebe u sporáku otřeli. „Jen mám svý pravidla.“

Sedla si naproti mně. „Pravidla. Ohledně pití.“

Místo odpovědi jsem se zakousl do tortilly a slastně zasténal. „Páni.“

„Jo, máma má ráda mexickou kuchyni. Je to jediný jídlo, který umím, tak si na to nezvykej. Jaký jsou ty pravidla?“ Tázavě se na mě podívala. Kdyby šlo o Walkera nebo Batemana, jednoduše bych tu otázku ignoroval, ale za těma oříškovými očima s tmavými kruhy se skrývalo něco jako osamělost. Až moc dobře jsem věděl, co ta mrcha dokáže.